

Rolnummer 615
Arrest nr. 62/94 van 14 juli 1994

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Bergen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters H. Boel, P. Martens, J. Delruelle, E. Cerexhe en H. Coremans, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest van 10 november 1993 in zake Georges Bureau tegen Richard Lamblin heeft het Hof van Beroep te Bergen (2e kamer) de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Houdt artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek een schending in van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet doordat het, wanneer de moeder in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven, aan de rechtbank de bevoegdheid toekent om, afhankelijk van haar beoordeling van de belangen van het kind, de erkenning van een minderjarig, niet ontvoogd kind door een man van wie niet is aangetoond dat hij niet de biologische vader is, te vernietigen ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Op 21 juni 1991 schenkt Eveline Bureau het leven aan een kind met als voornaam Mélanie; zij leefde in die periode samen met Richard Lamblin en die samenwoning heeft geduurd tot 12 februari 1992, datum waarop Eveline Bureau is overleden.

Bij akte van 9 juni 1992, verleden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Saint-Ghislain, erkent Richard Lamblin het kind Mélanie; van die erkenning is kennis gegeven aan Georges Bureau, datieve voogd van het kind.

Krachtens artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek stelt Georges Bureau voor de rechtbank van eerste aanleg te Bergen een verzoek in tot vernietiging van de erkenning van vaderschap. Hij bewijst niet en biedt niet aan te bewijzen dat de geïntimeerde niet de biologische vader van het kind is, maar hij beweert, zich baserend op uittreksels uit diverse strafdossiers, dat die erkenning in strijd is met het belang van het kind en subsidiair vraagt hij een psychologisch onderzoek.

De rechtbank van eerste aanleg te Bergen, bij vonnis van 2 juni 1993, verklaart het verzoek niet-gegrond met verwijzing naar het arrest van het Arbitragehof van 8 oktober 1992 en overwegende dat de biologische band een « vermoeden van het belang van het kind bij zijn erkenning (was) zonder dat de opvoedende capaciteiten van zijn verwekker dienen te worden onderzocht ».

Georges Bureau gaat in beroep tegen dat vonnis.

In zijn arrest van 10 november 1993 stelt het Hof van Beroep te Bergen vast dat ten deze een vraag wordt opgeworpen die gelijk is op de vraag die door het Arbitragehof in vroegere arresten is onderzocht, namelijk in de arresten van 21 december 1990 en 8 oktober 1992, maar dat de betwiste normen niet identiek zijn, zelfs al hebben beide betrekking op de afstamming van vaderszijde buiten het huwelijk vermits in de vorige arresten artikel 319, § 3, van het Burgerlijk Wetboek werd beoogd en het ten deze gaat om artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek. Het Hof van Beroep is dus van oordeel dat de hierboven aangehaalde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof moet worden gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 18 november 1993 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen aanleiding was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Bij beschikking van 21 december 1993 zijn de rechters E. Cerexhe en H. Coremans aangewezen om de zetel aan te vullen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet bij op 5 januari 1994 ter post aangetekende brieven, die op 6, 7 en 10 januari 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 7 januari 1994.

Georges Bureau, woonachtig te 7332 Sirault, rue Bériot 93, heeft bij op 11 februari 1994 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft bij op 15 februari 1994 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 3 maart 1994 ter post aangetekende brieven, die op 4 maart 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Er is geen memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 3 mei 1994 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 25 mei 1994.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 3 mei 1994 ter post aangetekende brieven, die op 4, 5 en 9 mei 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van 5 mei 1994 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, tot 18 november 1994 verlengd.

Op de terechtzitting van 25 mei 1994 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. Ph. Delplanche, advocaat bij de balie te Bergen, voor Georges Bureau;
  - . Mr. D. Lagasse en Mr. Ph. Delcor, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters J. Delruelle en H. Boel verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van Georges Bureau

A.1. De ongrondwettigheid van de bepalingen van artikel 319, § 3, van het Burgerlijk Wetboek kan niet bij analogie worden uitgebreid tot de bepalingen van artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek.

Een verschil in behandeling van de categorieën van personen die in de bepalingen van artikel 319, § 4, zijn beoogd, is verantwoord omdat in die categorieën geen rechtssubjecten van hetzelfde niveau tegenover elkaar staan maar wel essentieel verschillende categorieën, waarvan de ene rechtstreeks betrokken is door een eventuele biologische band met het kind, en de andere slechts tussenkomt wegens de onmogelijkheid van de moeder om haar wil te kennen te geven.

De wetgever heeft de hoven en rechtbanken de mogelijkheid willen geven over de erkenning te oordelen in het belang van het kind. Die maatregel is objectief redelijk en verantwoord vermits de erkenning pas plaatsvindt na het overlijden van de moeder of wanneer die niet meer in de mogelijkheid is haar wil te kennen te geven, terwijl die mogelijkheid bestond toen de moeder nog in leven was.

Wat het doel van de wetsbepalingen betreft, dient rekening te worden gehouden met het geldende nationale en internationale recht dat er thans toe strekt vooral oog te hebben voor het belang van het kind en zijn persoonlijke tussenkomst, rechtstreeks of indirect, in het familiegeschil waarin het centraal staat, mogelijk te maken.

Aangezien de erkenning een aanzienlijke invloed zal hebben op de educatieve en affectieve evolutie van het kind, is de voorkeur die dient te worden gegeven aan de verklaring van vaderschap door de vermoedelijke verwekker van het kind psychologisch niet zeker: de enen kunnen ervan uitgaan dat het steeds in het belang van het kind is dat het wordt erkend, de anderen kunnen kritiek hebben op dat absoluut karakter, juist in het licht van het belang van het kind. De wetgever heeft voor die laatste analyse gekozen en het lijkt redelijk de hoven en rechtbanken toe te staan in geval van betwisting de gehele gezinsproblematiek te kunnen onderzoeken en inzonderheid in het licht van het belang van het kind, begrip dat duidelijk uit de wil van de wetgever naar voor komt.

De toevlucht tot dat begrip dringt zich des te meer op daar de hoven en rechtbanken op dat ogenblik zich niet meer kunnen beroepen op allerlei onderzoeksmiddelen, zoals onder meer het persoonlijk verschijnen van de partijen of de biologische analyse.

Standpunt van de Ministerraad

A.2. Uit een analyse van de parlementaire voorbereiding van artikel 319 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de wetgever de bedoeling had erkenningen van vaderszijde die in strijd zijn met het belang van het kind te vermijden. De niet-tijdige erkenningen, erkenningen uit loutere welwillendheid of erkenningen die de traumatiserende context van de geboorte in herinnering brengen, zijn slechts voorbeelden van dat soort erkenning; het doel van de wetgever kan dus niet louter tot die voorbeelden worden beperkt.

De wetgever heeft het belang van de socio-affectieve band bij de vaststelling van de afstamming willen vastleggen. Die doelstelling is hem trouwens ingegeven door het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991, dat in artikel 3.1 bepaalt : « Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging ».

Het verschil in behandeling van de vader en de moeder kan objectief en redelijk worden verantwoord ten aanzien van het nagestreefde doel. Tussen de man en de vrouw, de vader en de moeder, zijn er objectieve verschillen ten aanzien van de vaststelling van de afstamming.

Vanuit het oogpunt van de biologische afstamming heeft het Arbitragehof zelf in zijn arrest nr. 63/92 gesteld dat er objectieve verschillen zijn tussen de situatie van de vader en die van de moeder. Het Hof heeft daarentegen niet toegestaan dat de wetgever een verschil zou maken tussen de vader en de moeder wanneer het erom gaat te bepalen of het in het belang van het kind is dat zijn afstamming van vaderszijde juridisch wordt vastgesteld, zelfs al wordt niet betwist en kan niet worden betwist dat de aanvrager de biologische vader van het kind is.

« Heeft het Hof weliswaar geoordeeld dat in dat verband de verschillen tussen de vader en de moeder niet pertinent zijn, dan is dat in werkelijkheid omdat het hun respectieve situaties en de verschillen die daarin bestaan slechts ten aanzien van de vaststelling van de biologische afstamming heeft benaderd.

Nu is er een fundamenteel verschil tussen de moeder en de vader van het kind dat buiten het huwelijk is geboren ten aanzien van de vaststelling van de socio-affectieve afstamming die verantwoordt dat enkel de afstamming van vaderszijde wordt onderworpen aan een controle om na te gaan of zij in overeenstemming is met het belang van het kind : het socio-affectieve moederschap is *a priori* vastgesteld; het is inherent aan het biologische moederschap. Er is daarentegen geenszins een automatische overeenstemming tussen het biologische vaderschap en het socio-affectieve vaderschap. »

Dat verschil vloeit voort uit de socio-affectieve band die tijdens de zwangerschap tot stand komt tussen de zwangere vrouw en haar kind. Het is dus het gevolg van de wetten der natuur.

Het is op grond van dat verschil dat de wetgever redelijkerwijze heeft kunnen stellen dat de vaststelling van het biologische moederschap *a priori* in het belang van het kind is terwijl, wat het vaderschap betreft, het bestaan van socio-affectieve banden of het belang van het kind dat zijn biologisch vaderschap juridisch wordt vastgesteld, geval per geval moeten worden onderzocht.

Bovendien is er een redelijk verband van evenredigheid tussen het nagestreefde doel en de aangewende middelen. Om erkenningen van vaderschap die niet in overeenstemming zijn met het belang van het kind te vermijden, heeft de wetgever voorgeschreven dat hij die zijn kind wil erkennen vooraf de toestemming van het kind moet krijgen indien het meerderjarig is, of die van de moeder indien het kind minderjarig en niet ontvoegd is, en van het kind zelf indien het de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt (een juridictioneel beroep is mogelijk in geval van weigering van toestemming).

Iedereen is het erover eens dat de eerste maatregel redelijk en verantwoord is ten opzichte van het nagestreefde doel. Wat de voorafgaande toestemming van de moeder van het minderjarig, niet ontvoegd kind betreft, moet worden nagegaan in welke hoedanigheid de moeder optreedt : zij treedt op omdat zij het beste op de hoogte is van de biologische afstamming van vaderszijde van het kind, en omdat zij de belangen van haar minderjarig kind vertegenwoordigt. Het bewijs daarvan is dat zodra het kind in staat is zelf zijn belangen te verdedigen en na te gaan of het biologische vaderschap overeenstemt met een socio-affectief vaderschap, de moeder niet meer optreedt bij de vaststelling van de afstamming van vaderszijde.

« Het lijkt niet onredelijk aan de moeder, die de wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen is, de bevoegdheid toe te kennen om *a priori* hun belangen te vertegenwoordigen en zulks des te meer daar een beroep voor een onafhankelijke en onpartijdige rechtbank mogelijk is om in voorkomend geval na te gaan of de moeder, door haar toestemming voor de erkenning te weigeren, wel degelijk heeft gehandeld in het belang van haar kind. »

Artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek, dat de erkenning van vaderszijde niet afhankelijk stelt van een voorafgaande toestemming maar voor de wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig, niet ontvoogd kind de mogelijkheid inhoudt de vernietiging ervan voor de rechtbank van eerste aanleg te vorderen in het belang van het kind, is evenmin een onevenredig middel om het nagestreefde doel te bereiken.

« Dat is wel het minste wat de wetgever kon voorschrijven om zijn doel te bereiken, namelijk de erkenningen van vaderszijde vermijden die biologische afstammingen bekrachtigen welke niet overeenstemmen met enige socio-affectieve afstamming. »

Wat het verschil in behandeling betreft tussen de vaststelling van de afstamming van vaderszijde in het huwelijk en de vaststelling van de afstamming van vaderszijde buiten het huwelijk, kan er slechts bij de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet verboden discriminatie zijn tussen categorieën van personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden. Vanuit het oogpunt van de vaststelling van hun afstamming van vaderszijde bevinden de kinderen die in het huwelijk zijn geboren en de kinderen die buiten het huwelijk zijn geboren zich evenwel in niet-vergelijkbare situaties omdat de gehuwde man en vrouw elkaar trouw verplicht zijn, zodat de afstamming van een kind dat in het huwelijk is geboren *a priori* kan worden vastgesteld en omdat de gehuwde man en vrouw tot samenwoning verplicht zijn, zodat de socio-affectieve afstamming van vaderszijde van het in het huwelijk geboren kind *a priori* is vastgesteld.

Zelfs in de veronderstelling dat de twee situaties vergelijkbaar zijn, vormt het bedoelde element in ieder geval een objectief verschil ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel, dat kan verantwoorden dat de in het huwelijk vastgestelde afstamming van vaderszijde niet aan een opportuniteitscontrole is onderworpen, meer bepaald van overeenstemming van het biologische vaderschap met het socio-affectieve vaderschap, aangezien de biologische vader doorgaans automatisch met het kind en diens moeder samenleeft.

- B -

B.1. Naar luid van artikel 312, § 1, van het Burgerlijk Wetboek is de afstamming van moederszijde in beginsel vastgesteld door de verplichte vermelding, in de geboorteakte, van de naam van de vrouw die een kind ter wereld heeft gebracht. De erkenning van het kind door de moeder bij ontstentenis van een dergelijke vermelding - hypothese beoogd in artikel 313, § 1, van het Burgerlijk Wetboek - is dus een uitzonderlijke wijze om de afstamming vast te stellen, die geen enkele voorafgaande toestemming, noch van de vader, noch van het kind vereist, en aan geen enkele rechterlijke controle onderworpen is.

Artikel 319 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt in verband met de afstamming van vaderszijde :

« § 1. Wanneer het vaderschap niet vaststaat krachtens artikel 315 of 317, kan de vader het kind erkennen.

§ 2. De erkenning van het meerderjarige kind of van de ontvoogde minderjarige is echter alleen ontvankelijk mits het vooraf daarin toestemt.

§ 3. Indien het kind minderjarig en niet ontvoogd is, is de erkenning alleen ontvankelijk mits de moeder vooraf toestemt.

Bovendien is de voorafgaande toestemming van het kind vereist, indien het de volle leeftijd van vijftien jaar bereikt heeft.

Bij gebreke van die toestemmingen maakt de man die het kind wil erkennen, de zaak bij gewoon verzoekschrift aanhangig bij de vrederechter van de woonplaats van het kind. De verzoeker en de personen wier toestemming vereist is, worden in raadkamer opgeroepen. Indien de vrederechter de partijen tot verzoening brengt, ontvangt hij de nodige toestemmingen. Zo niet, dan verwijst hij de zaak naar de rechtbank van eerste aanleg.

De rechtbank hoort de partijen en het openbaar ministerie. Zij wijst het verzoek af indien het bewijs wordt geleverd dat de verzoeker niet de vader is. Ontbreekt dat bewijs, dan beslist de rechtbank, met inachtneming van de belangen van het kind, of de erkenning kan plaatshebben.

§ 4. Is het kind minderjarig en niet ontvoogd en zijn moeder onbekend of overleden dan wel in de onmogelijkheid haar wil te kennen te geven, dan moet de ambtenaar van de burgerlijke stand een letterlijk afschrift van de erkenning ter kennis brengen van de wettelijke vertegenwoordiger van het kind en van het kind zelf indien het de volle leeftijd van 15 jaar heeft bereikt, tenzij dezen vooraf hebben toegestemd.

Indien de erkenning niet is ontvangen door een Belgisch ambtenaar van de burgerlijke stand, moet zij op verzoek van de erkenner worden betekend aan de personen bedoeld in het vorige lid.

Binnen zes maanden te rekenen van de kennisgeving of de betekening, kunnen de personen aan wie zij is gedaan, bij gewoon verzoekschrift de vernietiging van de erkenning vorderen van de rechtbank van eerste aanleg van de woonplaats van het kind.

(...)

De partijen en het openbaar ministerie gehoord, doet de rechtbank uitspraak op de vordering tot nietigverklaring. Zij vernietigt de erkenning, indien het bewijs wordt geleverd dat de verweerder niet de vader is. Ontbreekt dat bewijs, dan doet de rechtbank uitspraak met inachtneming van de belangen van het kind.

(...) »

B.2. De aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag heeft uitsluitend betrekking op de overeenstemming, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*), van artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek doordat het, wanneer de moeder in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven, aan de rechtbank de bevoegdheid toekent om, afhankelijk van haar beoordeling van het belang van het kind, de erkenning van een minderjarig, niet ontvoegd kind door een man van wie niet is aangetoond dat hij niet de biologische vader is, te vernietigen. Aan het Hof is dus niet de vraag gesteld of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door die bepaling zijn geschonden in zoverre zij het mogelijk maakt de erkenning te vernietigen indien is aangetoond dat de verweerder niet de vader is.

B.3. Wanneer de moeder van het kind onbekend, overleden of in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven en de erkenning gedaan is door een man wiens biologisch niet-vaderschap niet is aangetoond, laat artikel 319, § 4, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek de rechtbank toe, op verzoek van de wettelijke vertegenwoordiger van het kind, de erkenning te vernietigen wanneer het belang van het kind het vereist. In een dergelijke mogelijkheid is niet voorzien om, in vergelijkbare omstandigheden die betrekking hebben op de vader, de vaststelling van de afstamming van moederszijde te betwisten.

B.4. Het komt de wetgever toe te oordelen of en in welke mate er reden is om vanuit het standpunt van het belang van het kind de vaststelling van de afstamming aan een opportu- teitscontrole te onderwerpen. Indien hij besluit een dergelijke controle in te voeren, zelfs wanneer niet is aangetoond dat de persoon die een kind wil erkennen, geen biologische band met dat kind heeft, mag hij evenwel niet, zonder voldoende verantwoording, de vader en de moeder verschillend behandelen. De situatie van de ene en de andere moet als vergelijkbaar worden beschouwd in zoverre zij bijdragen tot het bepalen van de genetische kenmerken van het kind en in zoverre zij in beginsel even geschikt zijn om het belang van het kind te beoordelen. Er moet rekening worden gehouden niet alleen met artikel 3.1 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, dat voorschrijft dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vor- men, maar ook met artikel 7.1 van hetzelfde Verdrag, dat bepaalt dat het kind, voor zover mogelijk, het recht heeft zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

B.5. Door, in het belang van het kind, de vernietiging mogelijk te maken van de vaststelling van de band van afstamming tussen een man van wie niet bewezen is dat hij niet de vader is en een minderjarig, niet ontvoogd kind, geboren buiten het huwelijk, van wie de moeder onbekend, overleden of in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven, terwijl een identiek beroep niet is voorgeschreven voor de vaststelling, in dezelfde omstandigheden, van de afstamming van moe- derszijde, doet de wetgever op een discriminerende manier afbreuk aan het recht van die man op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het blijkt immers niet dat die man *a priori* minder geschikt moet worden geacht om het belang van het kind te beoordelen dan de moeder van het kind, de wettelijke vertegenwoordiger van het kind of ouders die door de band van het huwelijk zijn verenigd. Evenmin blijkt dat een erkenning die plaatsvindt na het overlijden van de moeder of na een gebeurtenis die haar in de onmogelijkheid stelt haar wil te kennen te geven, op zich als verdacht moet worden beschouwd.

B.6. Ongetwijfeld bestaat tussen de moeder en het kind een bijzondere band die al vóór de geboorte tot stand is gekomen. Maar die band volstaat niet om te verantwoorden dat de vaststelling van de afstamming van vaderszijde kan worden onderworpen aan een controle die niet bestaat voor de vaststelling van de afstamming van moederszijde.

B.7. Daaruit volgt dat artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek de regels van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, in zoverre het, wanneer de moeder onbekend of overleden is, dan wel in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven, aan de rechtbank de bevoegdheid toekent om, afhankelijk van haar beoordeling van het belang van het kind, de erkenning van een minderjarig, niet ontvoegd kind door een man van wie het biologisch niet-vaderschap niet is aangetoond, te vernietigen.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 319, § 4, van het Burgerlijk Wetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*), in zoverre het, wanneer de moeder onbekend of overleden is, dan wel in de onmogelijkheid is haar wil te kennen te geven, aan de rechtbank de bevoegdheid toekent om, afhankelijk van haar beoordeling van het belang van het kind, de erkenning van een minderjarig, niet ontvoegd kind door een man van wie het biologisch niet-vaderschap niet is aangetoond, te vernietigen.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 juli 1994.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior